

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. Christi in cælum ascendentis potestas, per quindecim
prærogativas, & decora illius explicatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Pfal. 66. v. 6.
Pfal. 67. v. 18. & 19.

Isa. c. 67. v. 1. & 2.

Pfal. 103. v. 1. 2. & 3.

Ad Ephes. c. 4. v. 8. 9. & 10.

Greg. hom. 29. in Evang.

Leo serm. 1. de Ascens. Dom. mibi pag. 203.

commemorans. Ascendit Deus in jubilo, & Dominus in voce tuba. Carrus Dei decem millibus multiplex, millia letantium: Dominus ejus in Sinai in Sancto. Ascendisti in altum, cepisti captivitatem, accepisti dona in hominibus. Isaías non sine admiratione interrogans, Quis est iste, inquit, qui venit de Edom, tinctis vestibus de Bosra, iste formosus in stola sua, gradiens in multitudine fortitudinis sua? Quare rubrum est indumentum tuum, & vestimenta tua sicut calcantium in torculari? Hunc ipsum bello reducem victorem Pfaltes divinus prædicans, Deus meus, inquit, magnificatus es vehementer. Confessionem & decorem induisti, amictus lumine sicut vestimento. Qui ponis nubem ascensum tuum, qui ambulat super pennas ventorum. His vaticiniis Paulus consideratis, Ascendens in altum, inquit, captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus. Quod autem ascendit quid est, nisi quia & descendit primum in inferiores partes terræ: Qui descendit, ipse est & qui ascendit supra omnes calos, ut impleret omnia. Illic enim reverebatur, ubi jam erat, & inde redibat, ubi remanebat: quia cum per humanitatem ascendit in cælum, per divinitatem suam, & terram pariter continebat & calum. Quia igitur, inquit B. Leo, Christi ascensio, nostra est proventus, & quod præcessit gloria capitis, & edomitarum actione latemur. Sed hoc probè sciamus: Quod profundius jam descenderimus, hoc deinde altius ascendemus.

§. II. Christi in calum ascendentis imagines & umbra.

Imago Christi in calum ascendentis fuit Samson. Judic. c. 16. vers. 3.

Cant. c. 5. vers. 1.

David. 1. Reg. c. 18. v. 6. & 7.

1. Reg. c. 30. vers. 16. 17. & 26.

Leo ser. 2. de Ascens. Dom. pag. 206.

Hebraeus Hercules Samson ingressus Gazam urbem, mox Philistæis insidiis cinctus est. At ille, quod Iudicum Annales memorant, Dormivit usque ad medium noctis: & inde consurgens apprehendit ambas portas fores cum postibus suis & serâ, impositaque humeris suis portavit ad verticem montis, qui respicit Hebron. Dominus Iesus, Samson verissimus, Iudæorum tribulium suorum perfidia in crucem actus, & in tumulo compositus dormivit ultra noctis medium. Denique portas æternitatis complexus in altissimos cæli montes evasit. Hic ille noster Samson leonem ab inferis, seyum nimis, in viâ confecit. Hic nostræ libertatis vindex & assertor, myrrham cum aromatibus messuit moriendo, favum cum melle comedit resurgendo, vinum cum lacte bibit ascendendo.

Postquam Regius Saulis citharedus & armiger David formidinem Hebræi agminis Goliathum deiecit & obruncavit, à Palestinæ Metropoli Hierusalem ceterisque civitatibus, ingenti plausu & gratulatione, non sine symphoniâ & festivis choreis est receptus. Christus devictis hostibus, mundo, morte, diabolo, festivissimis plausibus ab omni cælo salutatus, in civitatem illam manentem, beatissimam, est introductus.

Hic idem David jam unctus rex, cum adversus Amalecitas eruptionem moliretur, quadringentis soldum visis stipatus, ecce illi (quod facti Regum asserunt) discumbebant super faciem universæ terræ comedentes & bibentes, & quasi festum celebrantes diem, pro cunctâ prædâ & spoliis quæ ceperant de terrâ Philistim, & de terrâ Iudæ. Et percussit eos David à vespere usque ad vespem alterius diei. Venit ergo David in Siceleg, & misit dona de prædâ senioribus Iudæ proximis suis, dicens: Accipite benedictionem de prædâ hostium Domini.

Iam hostes Christi velut re optime gestâ, & amoto grandi adversario triumphabant. Sed ecce dum sibi met applaudunt stultissimè, diemque festum agunt, Christus à funere redivivus è tumulo prodit, novâ suos lætitiâ perfundit, benedictionem & munera dividit, in cælum triumphans redit. Iam reverâ, quod beatus Leo dixit, infirmitas in virtutem, mortalitas in immortalitatem, contumelia transiit in gloriam, quam Domi-

ANUS IESVS in multis manifestisq; documentis, multorum declaravit aspectibus, donec triumphum victoriæ, quem reportarat à mortuis, inferret & calis.

Iacob Isaaci filius Iosepho sibi nato focerum Labanum conveniens, Dimitte me, inquit, ut revertar in patriam, & ad terram meam. Raphael Angelus suo munere in Tobia itinere perfunctus, Tempus est ergo, inquit, ut revertar ad eam, qui me misit. Vos autem benedicite Deum, & narrate omnia mirabilia ejus. Christus non uno sed pluribus filiis inter labores & dolores acquisitis, Et nunc ait, vado ad eum, qui misit me. Exivi à Patre, & veni in mundum; iterum relinquo mundum, & vado ad Patrem.

Hic ille magni consilii Angelus est, hic ille rex gentium, orbis domitor & triumphator, Qui, ut canit Pfaltes, in sole posuit tabernaculum suum; & ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo, exultavit ut gigas, accurrendam viam; à summo calo egresso ejus, & occursum ejus usque ad summum ejus, nec est qui se abscondat a calore ejus. Pfaltes accinit Ecclesia: Omnis pulchritudo Domini exaltata est super sidera, species ejus in nubibus cæli, & nomen ejus in æternum permanet.

Iam sopitis undequaque bellis, jam templo Salomonis perfectis, intraverunt arcem fœderis Domini in locum suum, in oraculum templi, in sanctum sanctorum subter alas Cherubim. Cruentum profus prælium in monte Gogothâ finitum est. Iam arca Domini, Humanitas Christi destinato loco, cælesti solio recipitur. Iam, inquit B. Leo, natura humilitas in Christo super omnem calum extitit, supra omnes ordines Angelorum, & ultra omnium altitudinem Potestatum ad Dei Patris est proventa confessum.

§. III. Christi in calum ascendentis potestas, per quidem prerogativas, & decora illius explicatur.

CHRISTUS à suis abiturus, Vos autem, inquit, sedete in civitate, quo ad usque induamini virtute ex alto. Et resurgens præcepit eis ab Hierosolymis ne discederent, sed expectarent promissionem Patris. Undecim autè discipuli, quod Mattheus asserit, abierunt in Galileam, in montem ubi constituerat illis Iesus. Et videntes eum adoraverunt, quidam autem eum dubitaverunt. Et accedens Iesus locutus est eis dicens: Data est mihi omnis potestas in calo & in terrâ. Omnis potestas eaque integerrima, non restrictè aut parè præfinita, sed absolutissima & perfectissima, quam naturâ & æternam habuit ut Deus, dono accepit ut homo; quâ quidem potestatis auctoritate ac impenio non in corpora tantum, sed in animos etiam & spiritus dominetur. Huic potestati rectius explicandæ prerogativas Domini IESVS decoraque quindecim divinissima alto pectore consideranda subjungo.

DOMINI IESVS QVINDECIM PRÆROGATIVÆ AC DECORA.

I. Dominus IESVS naturalis Dei filius est, non ex transu, non adoptivus, uti nos. Et verè unigenitus, quem Deus, Paulo teste, constituit heredem universorum, per quem fecit & secula. Cui Pater dixit: Filius meus es tu, ego hodie genui te. Hic est imago Dei invisibilis, primogenitus omnis creaturæ, quoniam in ipso condita sunt universa in calo & in terrâ, visibilia & invisibilia, sive throni, sive dominatus, sive principatus, sive potestates: omnia per ipsum, & in ipso condita sunt: & ipse est ante omnes, & omnia in ipso constant.

II. Mirificè conceptus, natus, adoratus, in Thabore Patris voce, niveâ veste, obumbrante nube, radiante facie, Mose ac Eliâ testibus declaratus: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit, ipsum audire. Vixit enim jam morte dixerat Christus: Pater clarifica nomen tuum. Veni ergo vox de celo, dicens: Et clarificavi, & iterum clarificabo. Turba ergo que stabat & audierat, dicebat tonitruum esse factum. Alii dicebant: Angelus ei locutus est. Respondit Iesus & dixit: Non propter me hæc vox venit, sed propter vos. Nunc iudicium est mundi: nunc princeps hujus mundi est.

di ejicietur foras. Et ego si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum. Verè exaltatus omnia trahit ad seipsum, qui penetravit celos, excelsior calis factus.

III. Ob unionem nature diuine cum humana omnem divinitatis gratiam sibi naturalem & congenitam habet, portans omnia verbo virtutis sue a: Tot milium in celo Angelorum voce: Dignus est agnus, qui occisus est, accipere virtutem, & divinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & benedictionem b.

IV. Scientiam habet infusam, ita ut actu unico & intuitivè, uti Theologorum scholæ loquuntur, & quidditivè per proprias species intelligat omnia præterita, præsentia, futura tam naturalia, quam supernaturalia, eaque etiam quæ merè sunt possibilis. Nam in Christo IESV sunt omnes thesauri sapientia & scientia absconditi c.

V. Voluntatem habet ab omni labeculâ peccati immunissimam, summis virtutibus decoratam, & quæ peccare non possit. Talis enim decebat ut nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, & excelsior calis factus d. Quia in ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare; & per eum omnia reconciliare in ipsum, pacificans per sanguinem crucis ejus, sive qua in terris, sive qua in calis sunt e.

VI. Solus obsequia Deo digna præstitit. Unde mediator Dei & hominum, homo Christus IESVS, qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus f. Huc omnes Propheetae testimonium perhibent, remissionem accipere per nomen ejus omnes qui credunt in eum g.

VII. Actiones & opera Christi tanti valoris ac pretii sunt, ut hic ipse homo possit contrahere ex justitiâ cum Deo. Verè sanctus sanctorum, & qui omnes sanctificat. Ad quem autem Angelorum dixit aliquando Deus: Sede à dextris meis, quoadquæ ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum h?

VIII. Insuperabilia superavit, mundum, mortem, diabolum, & omnem diaboli exercitum, peccati commitatum vicit. Ecce vicit Leo de tribu Juda, radix David i. Atque hinc promissum illud: Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo: sicut & ego vici, & sedi cum Patre meo in throno ejus k.

IX. Caput est omnium hominum & Angelorum. Attestantibus Petro & Paulo: Hic est omnium Dominus l. Quem Pater constituit ad dexteram suam in calis, supra omnem principatum, & potestatem, & virtutem, & dominationem, & omne nomen, quod nominatur non solum in hoc seculo, sed etiam in futuro, & omnia subiecit sub pedibus ejus: & ipsum dedit caput supra omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius m.

X. Sacerdos in æternum, auctor Sacramentorum, conditor Ecclesiæ. Ipse est caput corporis Ecclesiæ, qui est principium, primogenitus ex mortuis, ut sit in omnibus ipse primatum tenens n. Proclamat Pfalter: Juravit Dominus, & non penitebit eum: Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech o. Alii quidem sine jurejurando facti sunt sacerdotes, hic autem cum jurejurando, in tantum melioris testamenti sponsor factus est IESVS. Er alii quidè plures facti æternum, sunt sacerdotes; idcirco quod morte prohiberentur permanere: hic autem eò quod maneat in æternum, sempiternum habet sacerdotium, unde & salvare in perpetuum potest accedens per semetipsum ad Deum: semper vivens ad interpellandum pro nobis p.

XI. Princeps, Gubernator, Iudex totius orbis. Ipse est, inquit Petrus, qui constitutus est à Deo iudex vivorum & mortuorum q. Neque enim Pater judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio, ut omnes honorificent Filium. Qui non honorificat filium, non honorificat Patrem qui misit illum r.

XII. Instrumentali omnipotentia præditus est. Quia in ipso t, ait Paulus, inhabitat omnis plenitudo divini-

tatis corporaliter, & estis in illo repleti, qui est caput omnis principatus & potestatis. In eo enim quæ omnia subiecit ei, nihil dimisit non subiectum ei.

XIII. Idiomata divija participat. Nam sicut alti sanguinis filius se Comitem, se Principem aut Regem scribit, à parente Comite aut Principe, aut Rege; ita Christo homini ut vero Dei filio, Patris divini nomina conveniunt. Christus verè immortalis, immutabilis, immensus, altissimus, justissimus, misericordissimus, sapientissimus, providentissimus, fortissimus, patientissimus, benignissimus, ditissimus, liberalissimus, sanctissimus, omnipotens, æternus. Milie tales tituli non exhauriunt dignitatem Christi. De Filio Dei Ioannes, Hic est, inquit, verus Deus, & vita æterna: Qui habet Filium, habet vitam: qui non habet Filium Dei, vitam non habet t.

XIV. Ipsa Christi humanitas adoratur latræ t cultu, quo scilicet Deus afficitur. Hunc enim hominem Deus exaltavit & donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine IESV omne genu flectatur, calceum, terrestrium, & infernorum, & omnis lingua confiteatur, quia Dominus IESVS Christus in gloria est Dei Patris u. Hoc honoris Filio hominis à Deo delatû clarissimè vaticinatus Daniel, Et dedit ei potestatem, inquit, & honorem, & regnum: & omnes populi, tribus, & lingua ipsi servient: potestas ejus potestas æterna, quæ non auferetur, & regnum ejus quod non corrumpetur x.

XV. Objectum beatitudinis secundarium est. Primum namque Deus corporis expers, alterum ab illo est Christus humano corpore sed immortaliter vestitus. Hac est vita æterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, & quem misisti, IESVM Christum y. In concilio Hebraei plenissimo consensu vociferatur Petrus: Hic est Jesus qui reprobarus est à vobis adificantiibus, qui factus est in caput anguli. Et non est in alio aliquo salus. Nec enim aliud nomen est sub celo datum hominibus, in quo nos oporteat salvi fieri z. Ergo attollite portas principes vestras, & elevamini porta æternales, & introibit Rex gloria. Quis est iste Rex glorie? Dominus fortis & potens, Dominus potens in pralio *. Christus IESVS, qui est imago Dei invisibilis, primogenitus omnis creature: quoniam in ipso condita sunt universa in calis & in terrâ, visibilia & invisibilia, sive Throni, sive Dominationes, sive Principatus, sive Potestates: omnia per ipsum, & in ipso creata sunt: & ipse est ante omnes, & omnia in ipso constant t. Atque hæc quindæcimi Christi decora, suo, putem, loco inserta, inter delicias humanæ gentis jure meritissimo numeranda sunt. Sed progredimur.

§. IV. Quomodo, quibus presentibus, ex quo loco Christus in celum ascenderit.

S Vum in celos reditum ab anastasi suâ distulit Servator ipsos quadraginta dies, quibus & præbuit seipsum vivum post passionem suam in multis argumentis, per dies quadraginta apparens eis, & convalescens, & loquens de regno Dei. Hoc temporis spatio Christus suorum fidem firmare ac stabilire institit. Hinc illud est, ut divus Leo sentit, quod post Resurrectionem suam Dominus Maria Magdalena personam Ecclesiæ gerenti, cum ad contactum ipsius properaret accedere, dicit: Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum, hoc est, nolo ut ad me corporaliter venias, nec ut me sensu carnis agnoscas. Ad sublimiora te differo, majora tibi præparo: cum ad Patrem ascendero, tunc me perfectius veriusque palpabis, apprehensura quod non tangis, & creditura quod non cernis.

Non igitur illi dies, qui inter Resurrectionem Domini Ascensionemque fluxerunt, otioso transiere decursu, sed magna in eis confirmata sacramenta, magna sunt revelata mysteria. Nam per omne illud tempus providentia divina hoc curavit, hoc docuit, hoc suorum oculis insinavit & cordibus, Vt Dominus IESVS verè agnosceretur resuscitatus, qui verè erat natus, & passus, & mortuus: ut non dubiâ fide, sed constantissimâ